

РЕШЕНИЕ

№ 10240

гр. София, 28.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4384** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.121 вр. с чл.107, ал.1 т.5 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Г. П. П. ЕГН [ЕГН] от@@2@[жк]бл.16 вх.Б срещу ЗАПОВЕД №420 от 25.04.2024г. на Изпълнителния директор на Националната агенция по приходите НАП, с която е прекратено служебното й правоотношение за длъжността Директор на Дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“, поради обективна невъзможност по чл.107, ал.1 т.5 от ЗДСл.

По изложените в жалбата съображения за процесуална незаконосъобразност на акта, поради липса на мотиви се моли жалбата да бъде уважена. Подчертава се, че това е второто прекратяване на правоотношението с лицето на същото основание като няма фактически съображения в какво се изразява обективната невъзможност. В тази връзка се прави позоваване на съдебната практика, че обективната невъзможност е такова състояние, което е извън волята на страните и представлява наличието на причини, които не позволяват правоотношение да продължи да съществува. Същата се очертава от наличието на три елемента – нова фактическа обстановка, невъзможност на служителя да изпълнява задълженията си и на последно място -причините са извън волята на която и да е от страните. Изтъква се, че не е ясно какво е довело до извода на ответника, че е налице състояние на обективна невъзможност. Визира се, че това води до наличието на акт, издаден при неспазване на установената форма по смисъла на чл.146 ал.1 т.2 от АПК, изразява се в това да има изразени мотиви. Липсата на мотиви, които са реквизит по чл.59, ал.4 от АПК и по чл.108, ал.1

от ЗДСЛ. на акта -е съществено процесуално нарушение. Тези мотиви не са изразени и в следствие вкл. в допълнителен акт. Наличието на предходно прекратяване на същото основание – обявено за незаконно, води до извода, че е нарушен и принципът, регламентиран в чл.6, ал.1 от АПК, че органът трябва да упражнява правата си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Релевира се, че са засегнати и чл.4, ал.1 от АПК и чл.13 от АПК, които също визират принципи в административното право. Твърди се, че гореизложеното очертава хипотезата на превратно упражняване на власт. С оглед това се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. И.. Претендира се адвокатски хонорар по чл.38, ал.2 от ЗА.

Ответната страна чрез юрк.К.. Оспорва жалбата. Възразява по отношение на разноските на другата страна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 26.04.2024г. по отношение на връчване от 25.04.2024г. е в срок, от адресат засегнат неблагоприятно от акта, поради което е допустима.

По съществото си е основателна и за да достигне до тези констатации, съдът съобрази следното:

Със заявление №94-Г-619 от 15.04.2024г. на л.12 Г. П. е поискала от ответника да бъде възстановена на основание чл.122 от ЗДСл. на заеманата преди уволнението ѝ работа, което уволнение е признато за незаконно с влязло в сила решение №126 от 05.01.2024г. по адм.дело №8334 от 2023г.на АССГ –л.15, оставено в сила с решение №4532 от 11.04.2024г. по адм.дело №1723/24г. на ВАС –л.13. Доколкото прекратяването е било отново на основание чл.107, ал.1 т.5 от ЗДСл. ВАС в решението си е подчертал, че обективната невъзможност изисква промяна на обстоятелствата, извън волята на страните, при което държавният служител да не може да изпълнява правомощията си, което не може да се установи, тъй като няма изложени мотиви. Обсъдил е и твърденията на ответника в касационната му жалба, че лицето не изпълнява задълженията си като е акцентирал, че това е основание за реализиране на дисциплинарна отговорност, а не е обективна невъзможност.

По заявлението ответникът е постановил оспорената заповед с правно основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. и направен извод за фактическа невъзможност, както е разписано в разпоредбата, но без да има конкретни фактически съображения.

Следователно от правна страна, съдът намира следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, доколкото съгласно чл.13 от ЗНАП именно изпълнителният директор назначава служителите в агенцията, поради което е негово правомощие и прекратяването на служебното правоотношение.

На следващо място се споделя възражението на оспорващата страна, че заповедта няма мотиви. Следва да се има предвид, че съдът изрично с определението за насрочване №4767 от 10.05.2024г. на л.30 е указал на ответника да посочи в какво се изразява обективната невъзможност и съответно ако има мотиви, споделени допълнително за това -да ги представи, което не е станало. Дори на въпрос, отправен към процесуалния представител на ответника в с.з. на 18.06.2024г.– е изяснено, че фактически основания за визираната обективна невъзможност няма. Не е спорно и в какво се изразява тази обективна невъзможност по принцип, за да бъде основание за прекратяване на правоотношението – причина, възникнала по време на изпълнението на задължението на служебните правоотношения, стояща извън волята на двете

страни и която пречи служителят да продължи да изпълнява задълженията си. Неизлагането на фактически основания винаги е съществено процесуално нарушение и води до процесуална незаконосъобразност на акта, която влече неговата отмяна. Да се изложат мотиви е изискване, свързано с формата на акта по чл.146 ал.1 т.2 от АПК, за да бъде същият законосъобразен. Липсата на мотиви, които са реквизит по чл.59, ал.4 от АПК и по чл.108, ал.1 от ЗДСЛ. на акта -е съществено процесуално нарушение, тъй като води до невъзможност на състава да провери дали тези основания в действителност са налични. Тези мотиви не са изразени и в следствие вкл. в допълнителен акт, което е пречка да се установи дали актът е и материално законосъобразен.

От друга страна - наличието на предходно прекратяване на същото основание – обявено за незаконно, води до извода, че се касае и за акт, постановен в несъответствие с целта на закона. Не е спорно, че органът трябва да упражнява правата си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, както разписва чл.6 от АПК, а подобно поведение не се разчита в действията на ответника. Видно е, че същият системно се опитва да отстрани оспорващата от държавната служба включително и при демонстративно незачитане на основни принципи на правото, един от които е актът задължително да е мотивиран, за да може да знае адресата му защо по отношение на него са настъпили съответните правни последици. Този административен произвол, след възстановяването на оспорващата, разширява своите параметри и по отношение незачитането на тълкуванията, дадени с решение №126 от 05.01.2024г. по адм.дело №8334 от 2023г.на АССГ и решение №4532 от 11.04.2024г. по адм.дело №1723/24г. на ВАС, за да се достигне до втора заповед с идентично съдържание. С оглед изложеното безспорно е налице преследване на друга цел от законоустановената.

Следователно - жалбата е основателна и следва да се уважи ведно с последиците присъждането на адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА във връзка с лл.7, ал.1 от Наредба 1/2004г. не по-малко от минималната работна заплата т.е. 933лв..

ВОДИМ ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Г. П. П. ЕГН [ЕГН] от @ @5@[жк]бл.16 вх.Б

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна ЗАПОВЕД №420 от 25.04.2024г. на Изпълнителния директор на Националната агенция по приходите НАП, с която е прекратено служебното й правоотношение за длъжността Директор на Дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“, поради обективна невъзможност по чл.107, ал.1 т.5 от ЗДСл.

ОСЪЖДА националната агенция по приходите по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв. Х. С. И. от САК адвокатско възнаграждение от 933 лв. по чл.7, ал.1 от Наредба №1/2004г..

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.

Преписи на страните.

Съдия:

СЪДИЯ:

